

Og det leder mig så over i de ændringer i den anden lovgivning, som er en følge af forslaget til en fuldbyrdelseslov: Selv om forslaget til fuldbyrdelsesloven jo som nævnt langt hen ad vejen er en lovfæstelse af nuværende administrativt fastsatte regler, er der jo trods alt også nogle konsekvenser af det, og det er dem, vi kalder nyskabelser her.

Afskaffelsen af hæftestrafpen er vel en ret naturlig konsekvens af, at forskellen på disse to strafarter gennem årene er udjævnet, og sådan set ser vi ikke umiddelbart noget til hinder for at fjerne hæfte som strafart, når muligheden for at idømme fængselsstraffe samtidig sænkes til 7 dage.

Vi har måske undret os lidt over den generelle regel i § 32, hvorefter hæftestraf i særlovgivningen konverteres til 4 måneders fængsel. Det betyder jo reelt en lempelse af strafferammerne, og efter vores opfattelse burde man nok have lagt sig fast på de seks måneder, som er det højeste, man kan idømmes hæftestraf.

En anden nyskabelse er forslaget om indførelse af mulighed for prøveløsladelse af livstidsdømte. Straffelovrådet mener, at der er visse fordele knyttet til anvendelsen af prøveløsladelse frem for benådning, som jo er den gældende ordning i dag. Disse fordele skal ses som et udspring af, at rådet mener, at der bør foreskrives en pligt til at tage spørgsmål om løsladelse af livstidsfanger op til overvejelse efter en vis årække. Regeringen har fulgt dette synspunkt i lovforslaget.

Men det er vi altså ikke enige i i CD; der idømmes i dag kun i ganske få tilfælde fængsel på livstid og kun ved særdeles alvorlige forbrydelser. Hvis der overhovedet skal være nogen værdi i at opretholde livstidsstraffen, bør der ikke indføres denne pligt til genovervejelse og altså heller ingen adgang til prøveløsladelse. Her mener vi i CD, at den eksisterende benådningsordning i praksis har fungeret ganske tilfredsstillende.

Alt i alt er der altså tale om et lovforslag, som er meget indholdsrigt, og som kræver en del bearbejdning og overvejelse i udvalget. Da vi imidlertid er enige i, at vi har behov for en lovgivning for straffuldbyrdelse, håber vi, at vi i forbindelse med udvalgsarbejdet får afklaret behovet for stramninger og præciseringer, og derfor kan vi tilsige en positiv udvalgsbehandling. Vi vil gøre vores til, at vi kan stemme for lovforslagene ved tredje behandling.

Elisabeth Arnold (RV):

Der er jo her tale om en samlet lovregulering af et meget stort og komplekst område, som i dag er reguleret dels i få bestemmelser i straffeloven og dels i mange administrative forskrifter. Det er altså i meget høj grad et ordensmæssigt sigte, der er med denne lov.

Lovfæstelse sikrer rettigheder og pligter, skaber stabilitet og overblik og beskytter vel også til en vis grad mod tilfældige ændringer i praksis, som måske kan være forårsaget af enkeltsager, hvor man synes, man pludselig skal ændre på nogle ting. Så vi synes, det er meget godt ud fra et ordensmæssigt synspunkt, at man lovfæster disse principper.

Der er nogle principielle ændringer i forslaget her, som jeg gerne vil give nogle enkelte bemærkninger med på vejen, for det første om en enklere adgang til domstolsprøvelse af afgørelser vedrørende de indsatte i forbindelse med ting, som har lighed med straffesager, men ikke, hvor det er opretholdelse af ro og sikkerhed i institutionerne, som er sigtet.

Det vil altså sige, at det, der er kernen i det her, er, at det bliver lettere for institutionerne at foretage anbringelse af de indsatte i forbindelse med adskillelse af stærke og svage fanger. Det har været et ønske fra kriminalforsorgen, og det er et ønske, vi støtter fra Det Radikale Venstres side.

Så er der afskaffelse af hæftestrafpen, som vi mener er rent ud sagt en modernisering eller en konsekvens af, at forskellene mellem fængsel og hæfte efterhånden er blevet meget mindsket. Der er nogle rettigheder, som hæfteindsatte har haft, som efterhånden er blevet udbredt til også at gælde de fængslede, og det må være rimeligt på dette tidspunkt at sige, at nu er denne hæftestraf så afskaffet.

Så er der problemet med aktindsigt, som har været berørt af flere af de tidligere ordførere, og lovforslaget her beskriver jo ingen ændringer i de bestående tilstande.

Men derimod er det blevet lettere at isolere de såkaldt negativt stærke indsatte i særlige, lukkede afdelinger, og det betyder, at der er fundet en balance mellem på den ene side den grundlæggende ret til aktindsigt og på den anden side hensynet til svage indsatte og de ansatte i kriminalforsorgens sikkerhed.

Man kan selvfølgelig diskutere, om det er den rigtige balance, der er fundet. Vi vil overhovedet ikke udelukke, at vi kan finde en anden balance mellem disse to hensyn, og vi går